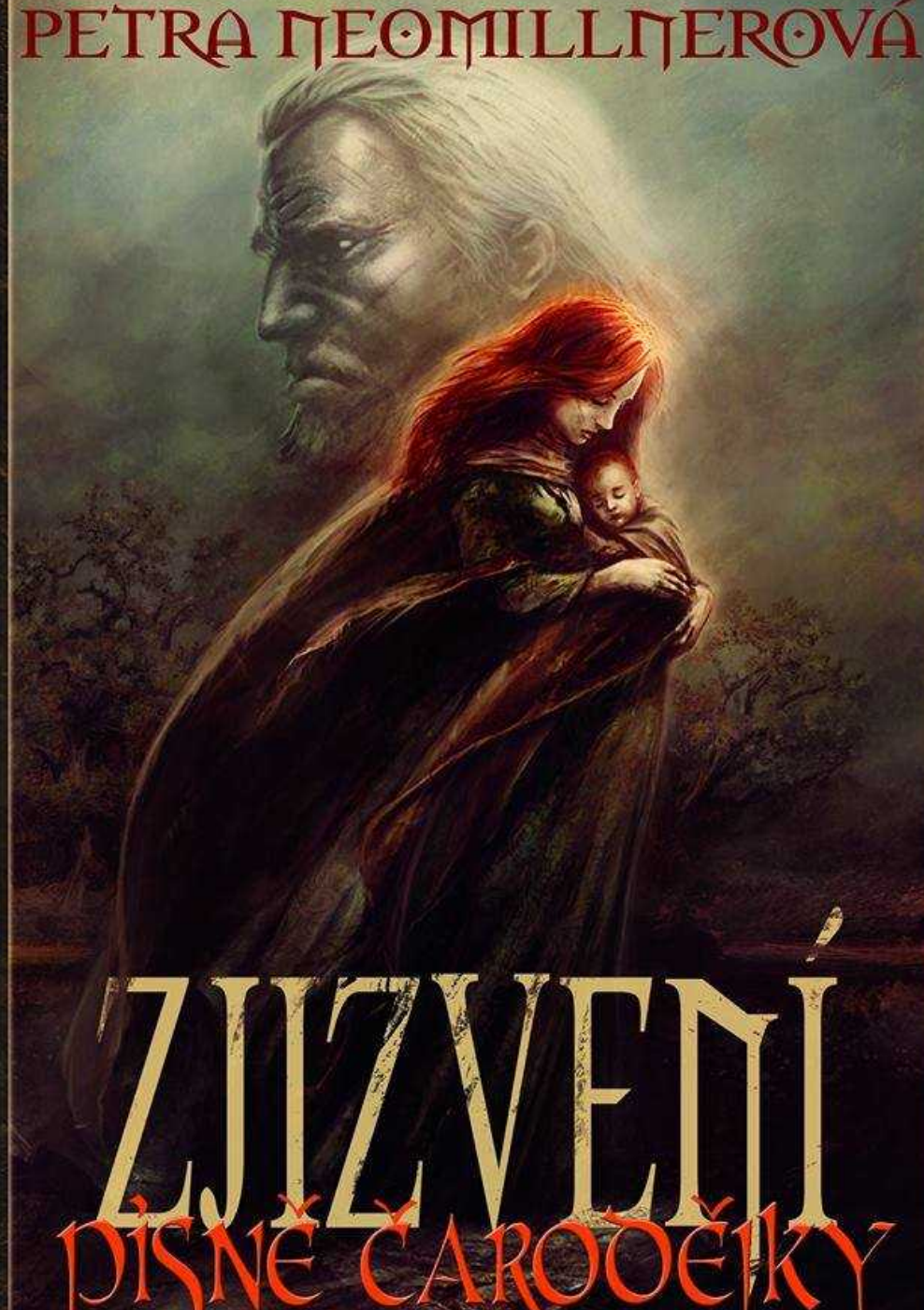

PETRA NEOMILLNEROVÁ

ZJIZVENÍ

PÍSNĚ ČAROČEJKY

ZJIZVENÍ

POMORĚ

Knač

Niechawze

Anderna

Posensko

Grusscen

Donberg

Bragnu

Conny

Berenshof

Kaleswoldsch

Cyklus Moire & Desmond

Písně čarodějky 1: Nakažení
(vydalo nakladatelství Fantom Print)

Písně čarodějky 2: Hon na lišku
(vydalo Nakladatelství Epoque)

Písně čarodějky 3: Zjizvení
(vydalo Nakladatelství Epoque)

Rudovlasá: Cesta čarodějky
(sbírka povídek, vydalo Nakladatelství Epoque)

PETRA NEOMILLNEROVÁ

ZJIZVENÍ

PÍSNĚ ČAROOČEKY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Neomillnerová, 2014

Cover © Roman Kýbus, 2014

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-200-6

1. KAPITOLA

Zvracím a Suntje mi drží vlasy. Ze začátku mi to vadilo, ale už jsem přivykla a jen trpně čekám, až se žaludek přestane svíjet a vrátí se zas na své místo. Suntje čeká taky.

„Liško?“ To je Desmond, který se v Layele pustil do nějakých chemických experimentů a nejspíš se mi chce pochlubit s novým objevem.

„Blije,“ informuje ho Suntje nevzrušeně a podává mi kus hadru, abych si mohla otřít obličej.

„Už zas?“

S námahou se narovná. „Rabe tvrdí, že těhotenství neprospívají průchody portálem, ale Rabe ví hovno.“

„Ale jinak ti to prospívá,“ utěší mě Suntje. „Včera jsi tu střechu maštale sundala jedna radost.“

„Nechtěla jsem ji sundat,“ zavrčím.

„Stejně byla shnilá,“ prohodí smířlivě a otevře mi dveře. Layela se mnou zachází, jako se zachází s nebezpečnými magickými předměty. Obezřetně.

* * *

Je mi málo přes sto a mám všechno, po čem ženská a čarodějnice může toužit. Jsem představená Bratrstva, jediná holka z Layely, mám Donberg, mám i Ostwegen, mám loajalitu druidů a jsem těhotná. Mám chlapů víc, než potřebuju, a jeden z nich je zakutý v železech dole v podzemí. Je toho na mě trochu moc.

* * *

„Co tomu říkáš?“

Desmond mi k lokti přistrčil hrnek s něčím, co voní jako žaludeční čaj, a pyšně mi ukazuje list popsaného papíru, ale já jeho ruku odsunu. Dívám se na něj.

Rabe Desovi řekl, aby tu zůstal, a tak tu je. Jsem za to layelským vděčná, Desmonda může leckdo nenávidět stejně jako mě, a on je mnohem snadnější cíl. Rabe ctí svůj dluh, pomyslím si, a Desmond taky pochopil. Už se neodtahuje, už se nevysmívá rozprskávání myší a layelánci si na něj zvykli. Možná se ani nemuseli moc přemáhat, pomyslím si, Des je teď stejně vyzáblý, posekaný a stejně smrdí chlastem.

„Hm.“

„Jen ,hm“?“ urazí se. „Dělám na tom už měsíce.“

Přinutím se ten recept přečíst, je pečlivě dozovaný, jak Desovy recepty bývají.

„Co to má léčit?“

„Černý kašel.“

Uznale pokývám hlavou. „A zkoušels to už na někom?“

Protáhne koutky.

„Pokud ne, zkus to v Donbergu. Je potřeba dohlédnout na dům, Uma všechno nezařídí. Taky na Evalda a...“

„Ty tam nepůjdeš? Myslel jsem, že chceš rodit tam.“

Ostře se na mě dívá a já cítím neurčitý smutek. Celá léta jsme dělali stejnou práci, byly doby, kdy bych s Desmondem probrala každou špetku oměje, každý karát dračince, ale dnes už jsou pro mě dryáky jako za mlhou, nebo prostě možná jen moc titěrné. Des si hřbetem ruky přihladí vousy.

„Tebe to nezajímá, co?“

Zavrtím hlavou. „Zajímá, ale mám toho moc. Až budeme v Donbergu...“

„Jestli tam někdy budeme, Moire. Aivarovi se zrovna nechce pouštět tě pryč... v tomhle stavu.“

„To není jeho věc,“ naježím se.

„Všechno je jeho věc, když se rozhodne.“

Des má samozřejmě pravdu, do ostrého střetu s Aivarem teď jít nemůžu, ne pokud mě nepodpoří Rabe. A ten mě nepodpoří určitě, taky považuje děcko, které se možná narodí, za layelský nárok. Povzdychnu si.

„Ještě je tu jedna věc. Vivi.“

Desmond sebou škubne. Je to pro nás oba těžké vědět, že tam dole, zmlácený a hladový, leží chlap, kterého jsme dlouhá léta považovali za bratra a on měl podobný vztah k nám. Spíš selhal, než že by zradil, napadne mě, ale tohle Aivarovi nikdy nedokážu vysvětlit.

„Ty jsi za ním byla?“ přeruší mlčení první Des.

„Byla. Občas tam chodím, prostě... zešílí, když tam bude pořád sám.“

„Ale proč to, kurva, udělal?“ V Desmondově hlase je zoufalství i nepatrné reziduum pocitů kluka, kterému kamarád ukradl dřevěného koníka.

„Protože je tak trochu srab, a vždycky byl,“ smířlivě pokrčím rameny. „Jenže to se tady neodpouští.“

* * *

Dřív mi Layela připadala ošklivá, ale už jsem si zvykla. Zvlášť v létě se dá snést, a horská úbočí vypadají dokonce romanticky – z hradeb. Z koňského hřbetu už to tak idylické není, ale někdo s Rabem po zřídlech jezdit musí a se mnou si připadá líp. Šermovat levačkou mu nedělá problém, ale přidržet koně protézou... Chytnu jeho kobylu sama a vedu ji k pokroucené borovici.

„Hezkej výhled,“ prohodím. Přitáhne mě k sobě za rameno, tak hrubě, že si vzpomenu na všechny ženské, které znásilnil. S rukou nebo bez, Rabe nikdy nebude hodnej kluk.

„Hezkej, děvenko, a nemusíš mi tu kobylu brát z ruky. Vždycky u toho nebudeš.“

„Hm,“ obrátím se k němu, „a ty mě zas přestaň v noci kontrolovat, jestli spím, a odvolej konečně Suntjeho. Jsem těhotná, ne nemocná.“

Vytáhli jsme meče, zatočili jimi v mlýnu a teď jsme oba na svém. Rabe se rozesměje.

„Nevěděl jsem, že ti to tak vadí.“

„Stejně jako tobě ten cirkus kolem ruky. Taký mi vadí, že moje břicho považujete za majetek Layely. Nebudu rodit tady...“

„A to dítě vám nedám. Moire, kolikrát už jsi mi tohle řekla?“

„Mockrát. Aivarovi taky mockrát.“

„A až to dítě bude na světě, kdo zajistí, aby někdo skrze ně nedostal tebe?“

„Já.“

Je mi zle, ne z Rabeho, ale z toho, co říká, z brutální ošklivé pravdy, že s dítětem porodím i strach a past.

„Kurva.“

„A ani nevíš, s kým to máš,“ asociuje okamžitě Rabe.

„Můžu to snadno zjistit,“ odseknu. „Ostatně, ty taky.“

„Můžeš, ale nechceš.“

„Byly by s tím problémy,“ připustím. Desmond, Suntje, Reay, a k tomu ještě pár méně pravděpodobných, ale jistě možných otců.

„Tohle patronát Layely vyřeší, a ty to víš.“

Je to past, pomyslím si a prudce zatoužím po Donbergu. Možná to nic nezmění, ale potřebuju hrát zas chvíli sama za sebe.

* * *

Aivar mi Donberg nerozmlouvá, je mu jasné, že se tam musím ukázat, jen mi s sebou navěsí Suntjeho a Reaye. Proti tomu zas neprotestuju já, vím, že jinak by mě nepustil. Mám pro něj cenu, jakou má pro koňáka drahá březí kobyla, nechce přijít o mě ani o to malé. A o Ostwegen koneckonců taky ne.

„Je třeba vzít je u huby, děvenko,“ doporučí mi a Reay se zase raduje, že budeme „dělat spolu, jak jsme zvyklí“. Tohle Layela uznává, stálí parťáci mívají lepší výsledky. Suntje se šklebí, možná by mu už připadalo divné nemít mě kolem sebe, ví, co mluvím ze spaní i co zvracím, a já znám jeho dech, jeho kašel, pach jeho potu i santálové

voňavky stejně jako své vlastní. Srostli jsme, bez zvláštní náklonnosti, a dokonce i z cizího popudu, jsme se prolnuli jeden do druhého. Chyběl by mi, a nemůžu se rozhodnout, jestli tolik jako Desmond, nebo víc...

* * *

Jasně že mi říkají, abych sem nechodila, ale je na čase vyrazit do Donbergu a já se potřebuju rozloučit. Suntje se ironicky zubí, když otevírá dveře sklepení a tiskne mi do ruky plátěný ručník.

„Vyhodíš snídani,“ varuje mě zkušeně a samosebou má proč.

Má úzkost z těsných uzavřených prostor se těhotenstvím jen zvýšila, mám pocit, že na mě padají zdi, že mě dusí... a nejspíš to není jen pocit, čerstvý vzduch se sem dostane pouze občas, smrdí tu moč a plíseň. Od dob, kdy jsem v kameni skončila sama, to špatně snáším, a teď mi začalo navalovat už na schodech.

„To se nedá nic dělat,“ pokrčím rameny. Prostě sem musím, nemůžu tu nechat Viera a jen tak odjet, nemůžu ho tu nechat, ani když mě podrazil, ani když Rabe s Aivarem radí, abych ho dala pryč. Oni by to udělali a já mám obavu, že když tu nebudu... protáhnu se dovnitř celý a Suntje mi stiskne loket.

„Kdyby něco...“

„Jo, jsi za dveřma, já vím. Vždycky jsi za dveřma,“ potřesu rezignovaně hlavou a zase za sebou zavřu.

Cela. Smrad, pach zatuchliny, chcanek a beznaděje. Přitisknu Suntjeho ručník k nosu a křečovitě se rozkašlu.

„Moire?“

Oči už si na šero zvykly, takže konečně Viera opravdu vidím. Od té doby, co jsem tu byla naposledy, ještě zhubnul, oči má zpola zakryté těžkými víčky a tvář zarostlou vousem. Takhle vyhublý a špinavý je mi bližší než jako zavalitý chlapík v leslém kabátě, kterého jsem potkala u Evalda.

„Zhubnuls,“ pokusím se nenuceně usmát.

„Přinesla sis taky důtky?“ opáčí. Má to nejspíš znít laškovně, ale mně se zdá, že ze všeho nejvíc slyším v jeho hlase paniku.

„Ne, na sex nějak nemám náladu,“ snažím se pokračovat ve vtipkování.

„Ostatní je nosí.“

Tohle už vtip není. Rabe mi vysvětlil dost jasně, co potká ty, kteří se dostanou do layelských cel, a Vivi přirozeně nemá odolnost layelských rváčů.

„Chodí často?“

„Vypadáš nádherně, Moire. Nechceš mluvit o něčem jiném?“

Dvorně mi uvolní místo na pryčně a já si k němu přisednu.

„Ani ne. Chci mluvit právě o tomhle. Odjíždím.“

Viero se mi ztratil, ztratil se mi už v době, když možná na zradu pomýšlel jen v zapomenutých komorách podvědomí, a pak už jsme se nikdy nesešli... až teď. Ted' je spojení zase zpátky a je tak silné, že mi vyhrknou slzy. Vierovo vědomí se přimklo k mému jako vyděšené dítě k matce, jako ten, kdo se topí. Popadnu čaroděje za ramena.

„Vivi, kurva.“

Dýchá mělce jako lidé pod oprátkou.

„Vivi,“ zalomcuju jím znova, a Viero se vzpomíná.

„Promiň, lištičko, promiň,“ drží mě za ruku a já vím, že se omluva nevztahuje jen na tenhle nával úzkosti.

„Promínula bych, jenže tady představenou nejsem,“ odpovím po pravdě, „a Aivar nezapomíná. Pro něj jsi prostě mrva.“

„Jo, to mi tu už řeklo hodně lidí,“ připustí Vivi tiché, „ale já ti ublížit nechtěl, nikdy, ani teď. Myslel jsem...“

„Já vím, co sis myslel,“ povzdychnu si, a opravdu to vím. Myslel si, že bude stačit tančit chvíli mezi vejci, že se vlk nažere a kozy taky přežijou... Viero holt vždycky preferoval politická řešení, pomyslím si a zamyšleně u toho koukám na jeho košili, na zádech ztvrdlou krev. Žoldácká představa politiky je ovšem jiná.

„Takže se nezlobíš?“

Tahle otázka nepatří sem, patří do donberské věže, ve které jsme spolu bydleli, patří k hospodě U laně a ke džbánů vína.

„Nezlobím, Vivi, ale to málo mění na tom, že tu zůstaneš... ne navždycky, ale dost dlouho, abys Aivara přestal zajímat. Časem tě dostanu ven, teď ale ne.“

Namáhavě polyká.

„Moire, ale já tě tam přece nemůžu nechat samotnou, nemůžu... vědět, že jsi daleko. Když vzkážu, řeknou ti to aspoň?“

Uvážlivě si ho měřím. „Proč mě nemůžeš nechat samotnou? Protože už víš, jak snadné je mě podrhnout? Nebo... nebo jsi mi něco ještě neřekl?“

„Všechno, liško, úplně všechno, ale... je divný tě neslyšet. Kdyby ses mi z Pachtu ozvala častěji...“

Útrpně si ho změřím. Už v duchu přepisuje scénu, snaží se zapomenout, že ve mně viděl nepřítele, překážku, komplikaci.

„Nelži si do kapsy, sokolíku,“ zarazím ho. „O řemínky ještě nějakou dobu nepřijdeš a do Donbergu tě se mnou nepustí, ani kdybych tě do kryptinu zakovala celýho. Jsem těhotná a...“

„Nevychází to, vid’?“

Na okamžik nevím, o čem mluví, ale pak mi to dojde.

„S tebou? Ne.“

„A s kým?“

Tohle je Vivi, kterého znám, chlap, co miluje drby, dokonce i když mu ze zad bičem stáhli kůži.

„Nezjišťovala jsem to.“

„Liško?!“

„Vědět to jen zkomplikuje situaci.“

„Jestli to nebude Desovo, hodí si mašli,“ Viero přirozeně vklouznul do staré role komplice a vrby, a já vím, že mi bude chybět. Patří k těm, kteří můžou zabloudit, dneska už to vím, ale zná mě dobře, možná ze všech nejlíp.

„Budu se snažit dostat tě do Donbergu,“ slíbím mu.

Chytne mě za ruku a pouta zazvoní.

„Moire, klidně v kleci, ale nenechávej mě tady. Já... víš, že si Rabe-ho vážím, ale on je jediný, koho tady jakž takž chápu. A Rabe nejspíš zrovna nemá náladu sem chodit.“

„To nemá,“ připustím. „Přišel o ruku, a dostat z Posenských všechno, co slíbili, taky nějaký čas zabere...“

„A navíc na mě sere. Nikdy mě neměl moc rád.“

„Taky pravda,“ připustím krutě a zvednu se.

„Budu se muset sbalit a...“

Drží mě za rukáv, úpěnlivě a dětsky.

„Liško, ty přece nikdy nebalíš,“ připomene mi a já se kousnu do rtu. Kolikrát mi Viero balil cestovní vak, protože mně se tam nikdy všechno nevešlo?

„Ne, balí Des,“ připustím. A taky Suntje, jenže ten považuje polovinu věcí za zbytečnosti, a Reay...

„Těšíš se do Donbergu?“

Další zásah.

„Ne.“

„Budou ti lízat boty.“

„Když viděli, jak jsem s tebou zatočila,“ ušklíbnu se. Viero má vážné oči.

„To ne, budou vděční, že se můžou vrátit. A čarodějové umějí být vděční. Jsi silný vůdce stáda, lištičko.“

Možná neměl to staré slovo vytahovat.

„A mám spoustu lidí, kteří mě nemusí. Tvůj parťák, co je ještě venku, Chladný vítr, Griobaldovi lidé, možná všichni, co mě viděli při práci. Tys u toho nebyl.“

MLčí a já taky. Nemusím nic říkat, teď už je dokonale schopný nahlédnout do mé paměti a vidět těla mrtvých, slyšet chroptění mučených, zkrátka pochopit celý ten layelský cirkus.

„Já tomu nevěřil,“ zašeptá po chvíli. „Kdybych to věděl...“

A jsme oba na svém. Viero v duchu lká nad svou ukvapeností a já nad tím, že se jeden z nejchytřejších čarodějů Bratrstva dokázal zachovat jako totální idiot.

„Já se tu zblázním,“ zaběduje Viero. Docela mu to věřím, ale nepomůžu mu, neumím ochránit nikoho před jeho vlastními strašidly. Ani sebe ne.

2. KAPITOLA

Donberský Institut hermetických studií znova otevřel své, teď značně otlučené brány, kdosi umetl nádvoří, kde mezi dlaždicemi vyráží tráva, a zbytky potrhaných svazků nacpal zpátky do regálů knihoven. Je to smutné a trochu ponižující, na druhou stranu je to návrat domů, návrat z diaspory. Institut znova patří Bratrstvu, není z něj špitál ani kasárna, a to je nejspíš víc, než v co mohlo Bratrstvo doufat. Přesto v sálech Institutu, vybavených nábytkem, který městská rada vyťahala ze skladišť lichvářů, není veselo.

„Přijede.“ Rudyard se nervózně rozhlíží po shromážděných čarodějích. „Ona i Desmond a ještě nějací layelánci.“

„A Rabe?“

Našlechtěná Antje v obrácené a nově nazdobené sukni trochu připomíná elfskou bordeldámu za zenitem a má napjatou tvář spiklence stejně jako všichni ostatní. Ještě pořád se v Ostwegenu necítí bezpečně.

„Rabe nepřijede, alespoň o něm Moire nic neříkala,“ ošije se zrzek. „Byl přece zraněný.“

„Hm,“ ohrne Antje rty a větší nadšení neprojeví ani Jasmína. Moire nebude mít pochopení, to je zřejmé.

„Prý je Moire těhotná,“ nadhodí opatrně Lina. Jí Moire nikdy nevadila, ale nepokryté vraždění ji děsí. A těhotenství vlastně taky.

„Je.“ Rudyard ví dnes o Moire mnohem víc než kdokoli z těch, co tu sedí. Birna o ní mluví v jednom kuse od chvíle, kdy ji Moire přivedla. O ní, o Suntjem, o Aivarovi, o Desmondovi... Rudy zná všechny smutné, odporné, drastické podrobnosti, ví, jak mučili Moire a pak i Birnu, ví, že si Moire neošklivila Suntjeho, ani když slyšela Birnu křičet, taky ví, že Desmond je sice laskavý, ale jen do určité

míry, ví toho mnohem víc, než by si přál, a někdy je mu zatěžko lehnout si k Birně pod příkrývku, zvlášť v noci, když čarodějka ze spaní naříká, protože má pocit, že se o ni pořád dělí s layelskými. Ted' přijedou.

Rudyard se zhluboka nadechne, ale neřekne samozřejmě nic z toho, co si myslí, jen se na Linu usměje.

„Je těhotná a dítě je prý zdravé.“

„S kým to má?“

Antje chytla za loket Jasmínu a syčí jí do ucha. Plavovlasá čarodějka pokrčí rameny.

„Vím já? Nejspíš to neví ani ona. Mluvila jsem s Desmondem,“ připomene vlastní rodinné vazby, „a ošíval se.“

„Není to jeho?“

Čarodějky stojí na nádvoří Institutu a klevetí, ale přece jen věci nejsou stejné jako dřív. Ohořelé zdi, pobořené střechy, a hlavně je tu prázdnost. Tady, kde vždycky zněly hlasy adeptů magie, je ticho a pusto. Ještě nikdo se neodvážil svěřit dítě do ochrany Bratrstva. Snad až tu bude Moire...

„Nezlepší se to, dokud tu nebude ona,“ Jasmína udělá delikátní gesto. „Ať už to čeká, s kým chce, budu klidnější, až přijde. Na Evaldovo slovo se nedá spolehnout, jak dopadli druidové, hm?“

Lina smířlivě přikyvuje, ale Antje jen mávne rukou.

„Klidnější? Zabila Henryka a Theu, Viero je někde v žaláři, nebo možná mrtvý, a to spolu byli jako srostlí. Co myslíte, že ji naučili?“ usklíbne se a pak prsty naznačí, co má na mysli. Čarodějky mlčí. Možná se nechťejí s Antje zbytečně hádat, možná odhadují, jak moc se věci vrátí do starých kolejí.

„Desmond není bůhvíjaký otec,“ řekne nakonec Jasmína, „ale o dítě by se staral. Ti layelští...“ Nemá na Reaye nejlepší vzpomínky, na její vkus bral její přízeň moc samozřejmě a často v posteli zapomínal, že není holka z ulice, i když... čarodějka se zasní, i to bylo občas zábavné.

„Layelští se nebudou o spratka zajímat,“ vyprskne Antje a Rudyard si za jejími zády diskrétně odkašle.

„Podle toho, co představená říkala, je problém právě opačný,“ ozve se, „Layela chce dítě až příliš.“

„To nechápu,“ Lina má pocit, že poslední dobou nechápe víc důležitých věcí, „proč chce Layela Moirino dítě? Když to nebude chlapec, tak stejně...“

Antje se směje, vrkavým neupřímným smíchem milostnic. „Vezmou i děvče, třeba bude po matce nadané.“

„Jsi nechutná,“ vyštěkne Jasmína, pevně se zavine do pláště a jde, zrovna tak Rudyard a Lina. Antje spustí a přidrží si bohatou sukni. Skoro fyzicky cítí vztek na Jasmínu i ostatní, a co hůř, hluboko v hrudi, na místě, kde se rodí kruté bolesti hlavy a křeče svalů za krkem, cítí nenávisť k Moire a k Rabemu. Layelanci umějí dělat děti, možná se dokonce dokážou o děti i postarat, ale ona mu nebyla dost dobrá. Zaplatil jí, aby neobtěžovala, zrovna tak, jak se platí děvkám.

„Dej to pryč, poklade, teď na to není čas,“ řekl a povalil ji na postel. A ona? Jistě, měla jiné, Ildefonce, Mirzila, Ignácia, ale on líhal s každou. A Moire? Nepokouší se spočítat milence zrzavé čarodějky, jen nenávisťně počítá ty, kteří jí přinesli hanbu.

„Každému dala,“ sykne Antje a dál se rozdírá představou vítězné rudovlasé představené se vzduťm břichem, v těžkých, drahých, kožešinou lemovaných šatech, které platil Rabe. Rabe... Antje váhá, jestli má nad jeho zraněním truchlit, nebo se radovat. Kdyby zemřel, mohla si nalhávat, že myslel na ni, ale přežil a je zjevné, na koho myslel. Jí tvrdil, že do Layely nesmí vstoupit ženská, Moire tam leze bez zábran a kurví se s kdekým, když si tam uhnala děcko. To se nejspíš smí. Čarodějka klope podpatky po dlažbě a nepřiznává ani sobě, že nenávisť k Rabemu a Moire by nebyla tak silná, kdyby měla muže, jakéhokoli muže. Ale staří už pomřeli a pro takové, jako je Rudyard nebo Desmond, je zas stará ona. Jestli o ní snili, tak to už pár desítek let bude, možná i stovka, víc než stovka.

„Rabe, ty parchante,“ zašeptá žena, a i když nemůže doufat, že najde Rabeho vědomí, zdá se jí, že někde v dálce se kdosi směje.